

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အာဃာတကြီး

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

မိုးထက်စည်သူ...

စတီးရောင်ပြောင်လက်နေသော တံခါးရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ ။
ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲက အိမ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့
ရဲတိုက်ကြီးအတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြန် လေလျှင်
အပြာရောင်ပုဆိုးကွက်စိပ်က ဖြူရော်ရော်ဘက်သို့ လုနေ၏။ အောက်
နားစမှာ ပြရာလေး တစ်ခုလည်း ထင်နေပြီ။

အင်္ကျီကို ကြည့်ဦးမလား။ စုတ်သလားဆို စုတ်လျက်ပါ။ အဖြူရောင်
ကွက်အင်္ကျီက ဝါကျင် ကျင်ဖြစ်နေပြီး ပခုံးနဲ့ လက်မောင်းဆက်က
ချုပ်ရိုးပြုတ်နေ၏။ ခေါက်တင်ထားသော အင်္ကျီလက်၏ အထက်မှာ လ
ည်း ပြရာနှင့်။ လျှာထိုးဦးထုပ်အဖြူရောင်ကလည်း ညစ်ထပ်ထပ်။ တစ်
ကိုယ်လုံး ရစ ရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သပ်နေတဲ့ သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေတာ
ကလည်း ...

ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ တီရှပ်အနီရောင် ကန့်လန့်စင်းလေးနှင့်
ချစ်တူလေး မိုးထိုက် စည်သူ၊ ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို လွယ်ပြီး ခပ်ကု
တ်ကုတ်ရပ်နေပုံကပင် စမတ်ကျနေ၏။ ဖြူဝင်း သော အသားအရေနှင့်
ချောမောသန့်စင်နေသောကလေးကို ဒီလိုနေရာမျိုး ခေါ်လာရတာ စိတ်
တော့ မကောင်းပါဘူး။

ဒါပေမဲ့...

ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ၊ ကိုယ့်ဝမ်းနာတာ ကိုယ်ပဲသိတာကိုး၊ ကိုယ်က ဒါဆိုရင် ဟို ဟာမလုပ်ရဲသည့် တူလေးက သူ့အပါးကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာ၊ ကိုယ်က လေးစားလောက်အောင်နေ လို့ လေးစားခံရတာပဲလေ။ လက်က လူခေါ် ခေါင်းလောင်းလေးဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ခဏကြာ တော့ အသားမည်းမည်းနှင့် ခပ်ဝဝလူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည် ။ တံခါးကို ချက်ချင်းဖွင့်မပေး သေးဘဲ သူတို့ တူဝရီးကို ခြေဖျားကနေ ဆံဖျားအထိ စုန်ချေဆန်ချေ ကြည့်ကာ...

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ"

"ဦးထက်ခေါင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်တာလဲ"

"သတင်းစာထဲမှာ ဒရိုင်ဘာ အလိုရှိသည် ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာတွေ့လို့ လာခဲ့တာပါ"

"ဒါဆို မင်းက ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့ လာခဲ့တာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒါဆို ခဏစောင့်"

တံခါးကို ဖွင့်မပေးပါဘဲ လူကြီးက အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေသည် ။ စိတ်ရှည်ရှည် ထားပြီးစောင့်ရမှာ ပဲပေါ့။ စိတ်ရှည်သည်းခံ ဇွဲသန်မှ သာလျှင် လိုရာခရီးကို ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ် လား။ ခြံစောင့်တောင် ဒီလောက်ထန် နေပါလျှင် အိမ်ရှင်တွေ ဘယ်လောက် မာနကြီးမလဲဆို တာ မကြာခင် တွေ့ရတော့မှာ ပေါ့။

ခဏကြာတော့....

ခြံစောင့်ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီး ပြန်ရောက် လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေး
လေသည်။ ။

"လာ.... ဝင်ကြ"

"ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေတဲ့ တူဖြစ်သူ၏ လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ၍

...

"လာလေ"

"ဟုတ်"

လူကြီးက ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဦးဆောင်သွားလေသဖြင့် သူတို့
နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြ သည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲကိုရောက်တော့ ပါကေးကြ
မ်းပြင်တွေက နင်းရက်စရာမရှိအောင် ပြောင်လက်နေ ၏။ ကိုယ့်ခြေ
ထောက်နှင့် မတန်ဘူးတောင် ထင်မိ၏။ လူကြီးက သူတို့ ကို
ပို့ပေးခဲ့ပြီး ပြန်ထွက် သွားလေလျှင်...

"ထိုင်"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံက ဩဇာသံအပြည့်နှင့် အသံဝါကြီး
ပါ။ လူရဲ့ ဥပတိရုပ်က လည်း ခန့်ညားပါပေရဲ့ ။ ထိုင်ဆိုတော့ ဘယ်နေ
ရာမှ ထိုင်ရမှန်းမသိပေ။ သူများ အိမ်ဆိုတော့ နေရာ ကျယ်သလောက်
ထိုင်ဖို့ ကျဉ်းကြုတ်၏။ ဟိုနေရာထိုင်လို့ ကြိုက်ပါ့မလား။ ဒီနေရာထိုင်
လို့ ကြိုက်ပါ့ မလားပေါ့။ အလုပ်သမားဘဝနှင့် လာရတာဆိုပြီး ကြမ်းပြ

င်မှာ ထိုင်လိုက်ဖို့ ကျတော့ မာနက လက် မခံ။

ထို့ကြောင့်...

ဆိုဖာပေါ်မှာ ပဲ တက်ထိုင်လိုက်၏။ အလုပ်သမားဆိုပြီး အဆင့်အတန်း ခွဲခြားလို့ ကြမ်းပြင် မှာ ထိုင်ရတဲ့ ခေတ်က ကုန်သွားပြီလေ။

"မောင်ရင့်နာမည် အရင်ပြောပါ"

"ကျွန်တော့်နာမည်က မိုးထက်စည်သူပါ ခင်ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်တူလေး မိုးထိုက်စည်သူ ပါ"

"ဘာလို့ အပိုတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဒရိုင်ဘာ ဘယ်သူလုပ်မှာ လဲ၊ ဒရိုင်ဘာ လုပ်မယ့်သူရဲ့ နာမည်ကိုပဲ တို့ က မေးနေတာ"

အသံမာမာ ခပ်စွာစွာနဲ့ ဝင်ပြောလိုက်သူက ဦးထက်ခေါင်၏ ဇနီး ဒေါ်မျိုးမြင့်မြတ်မာန်ပါ။ နာမည်မှာ မာန်ပါသလို လူကလည်း မာန ဘယ်လောက်ကြီးကြောင်း မျက်လုံးတွေက ဖော်ပြနေ၏။

"ဒရိုင်ဘာ လုပ်မှာ က ကျွန်တော်ပါ"

"ဒါဆို သူက ဘာလို့ ပါလာတာလဲ"

"ဟို... ကျွန်တော်တို့ မှာ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ ပြေးကြည့်မှာ ဒီတူဝရီး နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ပါ။ ကျွန်တော့်တူလေးက ဆေးကျောင်းတက်ရမှာ မို့လို့ ၊ အဲဒါ သူ့အတွက် ကျောင်းစရိတ်ရအောင် ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာ ဝင်လုပ်တာပါ အန်တီ၊ သူ့ကိုလည်း အားရင် အားတဲ့ အချိန် ခိုင်းပါဗျာ၊ နေဖို့ စားဖို့ ရရင် လုံလောက်ပါတယ်"

"အို... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်"

"မာန်"

ဦးထက်ခေါင် ခေါ်လိုက်တာကိုပဲ ဒေါ်မျိုးမြင့်မြတ်မာန်က မကြည်ကြည့်နှင့် လှည့်ကြည့်လေ သည်။ ။

"ဒီအချိန်မှာ ဒရိုင်ဘာက ရမှ ကို ဖြစ်မှာ လေ၊ မင်းရဲ့ သမီးက ကားကို လုံးဝမမောင်းရဲတော့ ဘူးတဲ့ ၊ ဒီတစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်ပြီး နောက်တစ်ယောက် ရှာနေရင် ကြာဦးမှာ ကွ"

"အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်က လက်ခံမယ့်သဘောလား"

"ဒါပဲ ရှိတာလေ"

"သူတို့ အကြောင်းကို ဘာမှ ဂဃနဏ မသိဘဲနဲ့ တန်းပြီး အလုပ်ခန့်လို့ ဖြစ်မလားရှင်၊ ရုပ်တွေကို သေသေချာချာ ကြည့်ဦး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မင်းသားရုပ်တွေလေ"

ဦးထက်ခေါင် ခုမှ ပဲ သေသေချာချာ ကြည့်မိ၏။ ဦးလေးဆိုသူကပင် အလွန်ဆုံးရှိလှ အသက် ၃၀ ပေါ့။ အသားလတ်ပြီး ဗလက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နှင့် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ပါ။ မျက်ခုံးထူ ထူ နှစ်ဖက်ကလည်း ထင်းလို့ ပါပဲ။ လေးထောင့်ဆန်သော မျက်နှာပေါ်မှာ ပိရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်း က တည်ကြည်မှုကို ဖော်ညွှန်းလျက် ဖြောင့်စင်းသော နှာတံနှင့် မျက်ဝန်းတွေက ရဲရင့်ခြင်းတို့ နှင့် ပြည့်စုံကာ ယောက်ျားပီသ၏။

တူလေးကလည်း ကြည့်ဦး....။

သူ့ဦးလေးနှင့်မတူဘဲ အသားလေးတွေက ဝင်းစိုနုဖတ်နေသည် ။ နှုတ်ခမ်းလေးက နီထွေးပြီး မျက်လုံးမျက်ခုံးကစ မိန့်ကလေးတစ်ယောက်လို ချောနေတာလေ။ မော်ဒယ်ဘွိုင်းတစ်ယောက်လို သူ့ကျတော့ စမတ်

ကျနေ၏။ အဝတ်အစားတွေကသာ နွမ်းကြေစုတ်ပြတ်မနေဘူးဆိုလျှင် တော်ရုံမိန်း ကလေးတွေ ပစ်ကျမည့်ရုပ်မျိုးတွေပါ။

"ဒီမှာ ကိုထက်"

"ဟင်"

"ရှင် ဒရိုင်ဘာ အလိုရှိတာ သမီးအတွက်ဆိုတာကို သတိရဦးမှ ပေါ့"

"အင်း... ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ"

"မခက်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တူဝရီး ဦးရဲ့ သမီးနဲ့ ခေါ်ထူး မေးပြောကလွဲရင် မရင်းနှီး မပတ်သက်အောင် နေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးက ကျွန်တော့်တူလေးရဲ့ ပညာ ရေးပါ၊ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို ရမှ ဖြစ်မှာ မို့လို့ ပါ ဦးရယ်"

"ပါးစပ်ကပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။ တို့ က မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး လိုက်ကြည့်နေနိုင် တာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကွယ်ရာမှာ ရင်းနှီးပတ်သက်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ မာန်ရယ်၊ မင်းသမီးက မင်းသွင်းထားတဲ့ ပုံစံခွက် ထဲမှာ မင်းထက်ပိုတဲ့ မာနမင်းသမီးလေ၊ တော်ရုံလူကို အပေါင်းအသင်းတောင် လုပ်လို့ လား ပြောပါ ဦး"

ဒါလည်း မှန်သည် ။ ချစ်ပိုးအိမ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက မာနက ခပ်ကြီးကြီး။ ပညာဂုဏ်၊ ဓန ဂုဏ်၊ အလှဂုဏ်မောက်တဲ့ နေရာမှာ တော်ရုံလူကို သူမနှင့်တန်တယ်လို့ မထင်။ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ကို ပြန်ပြီး ကြွေလောက်တဲ့ အထိ ညံ့ပါ့မလား။ ခါတိုင်းတော့ ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းပေမယ့် အခုက ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး မမောင်းရဲတော့ဘူးတဲ့

ဒါကြောင့်....

ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် အမြန်ဆုံး ရှာပေးပါတဲ့ လေ။ ကြန့်ကြာမှုတွေ ရှိရင်လည်း ရွှေစိတ်တော် က ကောက်ဦးမည်။ ခက်တော့ခက်နေပါပြီ လား။

"ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် အပြောနဲ့ အလုပ် ညီပါစေ"

"စိတ်ချပါ အန်တီ"

"နေဦး... ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

ဒေါ်မျိုးမြင့်မြတ်မာန်၏ အကြည့်က ထိုက်ကိုယ်ပေါ်မှာ စူးစိုက်သွား လျက်...

"တို့ က ဒရိုင်ဘာပဲ လိုချင်တာဆိုတော့ လူပိုမထားချင်တာ အမှန်ပဲ"

တူဝရီးနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြပြီးမှ ...

"ကျွန်တော်က ဒီတူလေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ခင်တွယ်ရာ အုပ်ထိ န်းသူဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခွဲထားခဲ့လို့ မရပါဘူး အန်တီ၊ စောစောက ကျွန်တော်ပြောသလိုမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဒီမှာ နေရုံလေးပဲ ခွင့်ပြုပေးပါ၊ စားတာတော့ ကျွန်တော့် လစာထဲကနေ ဖွဲ့ထုတ်ပြီး ကျွေးလို့ ရပါတယ်"

"မဟုတ်တာ မောင်.... အဲ.... ဘယ်သူ"

"မိုးထက်စည်သူပါ ခင်ဗျာ၊ မိုးထက်လို့ ခေါ်ရင် ရပါတယ်"

"အေး... မောင်မိုးထက်ရဲ့ တူလေးကို ပညာပါရမီဖြည့်ရာ ရောက်အောင် ဦးတို့ လက်ခံထား ပါ့မယ်၊ သူကတော့ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား

ပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား"

မိုးထက် မျက်နှာပြုံးသွားသည် ။ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ရဖို့ က သူတို့ ဘဝ
အတွက် အဓိကမှတ်တိုင်။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးရယ်"

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာလို့ ပြောပြီး ဆုံစည်းလိုက်ကြတဲ့ တူဝရီးနှစ်
ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အောင်မြင်လို့ လက်မထောင်လိုက်သလိုပါပဲ။

အခန်း(၂)

ဟူး...

အလုပ်သမားတန်းလျားကို ရောက်တာနှင့် ကျောပိုးအိတ်ကို ပစ်ချပြီး သက်ပြင်းချကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်လိုက်သူက ထိုက်။ မိုးထက်ကလည်း ထိုင်ချရင်း ထိုက်ကို လှည့်ကြည့် ကာ...

"သက်ပြင်းတွေ ဘာတွေချလို့ ၊ ဒီလောက်ကလေး ရင်ဆိုင်ရတာကို မင်းက နှစ်ပြည်ထောင် မင်းတွေ စစ်ခင်းရသလိုများ မှတ်နေရလား"

"စစ်ခင်းရတာထက် ဆိုးတယ်ထင်တာ"

ပြောလိုက်ပုံကပင် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့။ မိုးထက် ဟွန့်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး။

"အဲဒါမှ ဘဝ... ထိုက်ရဲ့ "

"ဝ,ပဲ,ဝပါရစေဦး လေးလေးရယ်၊ အဘွားကြီးပုံစံက မာနကို ခေါင်စိုက်နေတာပဲ"

"ခေါင်စိုက်ရုံတင်မကဘူး၊ ခေါင်ကိုဖောက်ထွက်ဦးမှ ကွ၊ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရ အစစ်အမှန်ကို မင်းတွေ့ပြီ မဟုတ်လား၊ သူများ လုပ်စာ ထိုင်စားနေတုန်းကတော့ ဘာသံမှ ထွက်မလာဘူး၊ ဘဝအကြောင်း နားလည်အောင် မင်းကို လှေကားရင်းထိ ပြန်ဆွဲချရတာ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး"

"ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ လေးလေးရာ"

လူမမောသေးပေမယ့် စိတ်မောစွာလှဲချပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းအုံးအိပ်လိုက်တဲ့ ထိုက် မျက်နှာလေး မဲ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ကြမ်းပေါ်မှာ ကျောချရတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲကိုး၊ ကြမ်း ကမာတော့ ကျောနာတာပေါ့။ ကျောနာလို့ စောင်းလိုက်တော့ ဘေးနာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျင့်သား ရအောင် နှစ်နှစ်ဖျစ်ဖျစ်ပဲ ဆက်လှဲနေလိုက်၏။ ဒီအဖြစ်ကိုမြင်တဲ့ မိုးထက် စိတ်တော့မကောင်းပါ ဘူး၊ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ရင်ဖောင်းအောင် မျိုသိပ်ခဲ့ရတာတွေအတွက် ဒီလောက်တော့ ရင်းရမှာ ပေါ့။

"ကျွန်တော် ယောက်ျားပါလို့ ပြောတဲ့ အသံကပဲ အခြောက်သံ ပေါက်နေသေးတယ်"

"အခြောက်သံ ပေါက်တယ်"

"အေးလေ ... မင်းအသံက ပျော့တာကိုး"

"ကျွန်တော် ယောက်ျားပါဗျ"

ထိုက်က လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး အသံမာမာအော်ပြောလိုက်တော့...

"အဲဒီလိုမှ ပေါ့ကွ"

"မာရဦးမလား"

"ရပြီ... ဒီထက်မာရင် မင်းအာခေါင်ခြစ်အော်မှာ ငါသိတယ်"

လိုက်လည်း လိုက်ဖက်တဲ့ တူဝရီးတွေပါ၊ မိုးထက်က သူပဲအဖေ၊ သူပဲအမေမို့ တူလေးအပေါ် မှာ တင်းသင့်တဲ့ နေရာ တင်းသလောက် လျှော့တဲ့ နေရာမှာ သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းတဲ့ သူ။ အသက်က လည် ဖအေနဲ့

သားလောက် ကွာတာမှ မဟုတ်ပဲလေ။ ဒါကြောင့်ပဲ တူဝရီးနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့၏။

မိုးထက်....

သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ထုတ်ပြီး ထိုက်ဆီသို့ ပစ် ပေးလိုက်ကာ ...

"အောက်က ပုဆိုးခံပြီးအိပ်၊ အဲဒါမှ မင်းကျောနာသက်သာမှာ "

"ရပါတယ် လေးလေးရ၊ ကျင့်သားရအောင်တော့ ဒီလိုဒုက္ခခံရမှ ပဲ လေ"

"အေး ငါခံခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခက မင်းအခု ဒုက္ခထက်အဆတစ်ထောင် သာတယ်ဆိုတာ မှတ် ထား"

"ယုံပါတယ်၊ ဂျီမဟုတ်ပါဘူး"

"ဟေ့ကောင် ... ငါ အကောင်းပြောနေတာကို မင်းမဖောက်နဲ့ "

"ဖောက်ရအောင် လေးလေးက ပါဆယ်ထုပ်ကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ပစ္စည်းကလည်း ... နိုင်ငံ ခြားမှာ အင်ဖြစ်လာသလား မသိဘူး"

"ဟေ့ကောင် ... မင်းနော်"

အဲဒီလိုပြောရင် မိုးထက် နည်းနည်းမှ မခံနိုင်ပေ။ သူ့ချမ်းသာချင်လို့ နိုင်ငံခြားကို သွားခဲ့တာ မှန်သည် ။ အလုပ်ကလွဲလျှင် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင် စားဘဲ မိန်းမကိစ္စကင်း၏။ သူ ဆင်းရဲသားဘဝကို နာကြည်း၏။

ဆင်းရဲလို့ လူချမ်းသာတွေရဲ့ နင်းပြားဖြစ်ခံရတဲ့ ဘဝကို ဘယ်တော့မှ မမေ့။ မမေ့လို့ ပဲ ဒီအိမ် ကို ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့ လာခဲ့တာလေ။ သူတို့ ဘဝထဲကို ဒုက္ခတွေ၊ သောကတွေ ထည့်ပေးခဲ့တာ ဒီအိမ်က လူတွေ။

မျက်လုံးတစ်လုံးအတွက် မျက်လုံးအစားပြန်လိုချင်သလို
ပျက်စီးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွက် ဘဝတစ်ခု အစားပြန်ရ
မှ သူ ကျေနပ်နိုင်မည်။ အညွန့်ကိုချိုးတာ ခံလိုက်ရပြီး ဝေလာတဲ့ အခက်
အလက်တွေက သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခွန်အားနှင့် ချီတက်လာခဲ့တာ တူဝရီး
နှစ်ယောက်။

ခင်ဗျား ထမင်းဝအောင် စားထားပေတော့ ဦးထက်ခေါင်၊ ထွဋ်ခေါင်
ဆိုတဲ့ ကောင်ကရော ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ သူ့ အစ်မဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့
တာ ဖအေမှန်းမသိ သားမှန်းမသိပေမယ့် သူတို့ မှာ လည်း ခြွေစရာ အ
ညာနဲ့ လေ။

ဆိုဒ်မတူ ဂိုက်မတူတဲ့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကြားမှာ မာနမင်းသမီးဆို
တဲ့ မိန်းမ ဝပ်စင်းခယစေ ရမည်။ စီမံကိန်းတွေနဲ့ လာခဲ့တာဆိုတော့ အ
ရာအားလုံး ပီရီနေမှ ။

"မင်းနော် မလုပ်နဲ့ လေ၊ မျက်စိကွယ်ရာ နားကွယ်ရာမှာ လေးလေး
ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ ဘယ် သူသိတာမှတ်လို့ "

ထိုက်အသံကိုကြားမှ မိုးထက် စိတ်အာရုံတွေက ကိုယ်မှာ ပြန်လည်
ပူးကပ်လာ၏။ တူဖြစ်သူ ကို လက်သီးဆုပ်ကာ ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

"မင်းတော့ နာတော့မယ်"

"လူတွေက မှန်တာပြောရင် မကြိုက်ကြဘူးတဲ့ ၊ အခု ...
ကျွန်တော်ပြောတာကို လေးလေးမ ကြိုက်ဘူးဆိုတော့ မှန်နေလို့ ပေါ့"

"ဒီမှာ cထိုက်"

ထိုက်က မချို့မချဉ်ပုံစံနှင့် မေးဆတ်ထူးလေသည် ။

"မိုးထက်ဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်နိုင်ငံပဲရောက်ရောက် သန့်သန့်လေး

နေတာကွ"

"မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှ ညစ်ပတ်ဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့လေ"

"ဒါကတော့ သူတို့ က အရင်ညစ်ပတ်တာကိုးကွ"

ထိုက်က ထထိုင်လိုက်ပြီး ...

"လေးလေး"

"ဘာလဲ"

"ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်နော်"

"ဆယ်ခုမေး"

"တကယ်လို့ ဟိုမာနမင်းသမီးကိုခွဲရင်း ကျွန်တော်ကြွသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဘာကွ"

ထိုက်စကားကြောင့် မိုးထက်မျက်နှာတည်သွားသည်။ ။ အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒီအခွင့်အရေးကို ရဖို့ သူ နှစ်တွေကြာအောင် စောင့်ခဲ့ရတာ အနားနီးလာမှ ဒေါက်ဖြုတ်တာခံပါ့မလား။ အဲဒီလို သာဖြစ်လာခဲ့လျှင် ထိုက်ကိုသတ်ပြီး သူ ကြိုးစင်တက်ရပါစေ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ပေ။

ကိုယ့်ဘက်က ခံခဲ့ရသလောက် သူတို့ ဘက်မှာ လည်း မရှုမလှနှင့် ကျန်ခဲ့ရမှ သူကျေနပ်မည်။

ကံ ကံ၏ အကျိုးပဲပေါ့။

ဘုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်ဆိုတာ ရှိသည် ပဲလေ။

"ကျွန်တော်က ဖြစ်တတ်တာကို ပြောပြတာပါ"

"ဖြစ်တတ်တာတွေ ငါ မလိုချင်ဘူး ထိုက်၊ မင်းရဲ့ အသားထဲကို ငါ ရိုက်သွင်းပေးခဲ့တာ နာကြည်းဖို့ ၊ လက်စားချေဖို့ ပဲ ထိုက်၊ မင်းပြောသလို မင်းစိတ်ကို မင်း မထိန်းနိုင်ဘူးဆိုရင်

မိုးထက် စကားစ ဖြတ်ပြီး ထိုက်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်၏။

"ဆက်ပြောလေ လေးလေး"

"မင်းပြောသလို မင်းဘက်ကကြွေရင် ငါကိုယ်တိုင် မင်းကို သတ်မယ်ဆိုတာမင်း မှတ်ထား လိုက် ထိုက်"

ထိုက်မျက်နှာချောချောလေး ညိုသည့်ဘက်ကို ကူးပြောင်းသွားသည် ။ အာဃာတ တရားတွေ ကြီးမားလိုက်တဲ့ လေးလေးရယ်။

အခန်း(၃)

"ဒရိုင်ဘာဆိုတာ ရှင်လား"

မာဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် မိုးထက် ကားရေဆေးနေရင်းမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မာန မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခပ်မိန့်မိန့်ရပ်နေတာ ဦးထက်ခေါင်ရဲ့ သမီး ချစ်ပိုးအိမ်အပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာ လဲ၊ အသက်က နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ ချောသလောက် လှသလောက် သူ့ကိုဆက်ဆံတာ စီးပိုးသည့်အသံနှင့်လေ။ ကိုယ်က သူနဲ့ ရွယ်တူမဟုတ်မှန်း ဒီကောင်မလေး မျက်စိမကန်းရင် သိနေမှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား။

ကြီးသူကို ရိုသေ၊ ရွယ်တူကို လေးစားရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ ကောင်မလေး၊ မင်းတွေ့မယ် တစ် နေ့။

"ဒီမှာ "

"...."

"ရှင် နားပင်းနေသလား"

"မပင်းဘူး ကြားတယ်"

"ကြားရင် မေးတာကို ဖြေပါလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာဟုတ်တာလဲ"

"ဒရိုင်ဘာ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတာ"

"အဲဒါ မေးတုန်းက ချက်ချင်းဖြေပါလား"

"အခုဖြေတော့ရော ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ"

"တောက် ... ရှင်စကားပြောတာ လူပါးဝလှချေလား"

"မင်းအသံ မပျော့ပျောင်းလို့ ငါ့ဘက်က မညင်သာတာ ဆန်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဘာရှင့်"

ပိုးအိမ် ဒေါသထွက်သွားလေ၏။ အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားကို ပြန်ပြီး ခယနေရမလိုပါ လား။ အလုပ်သမားက ကိုယ့်ကို မာရေကြော ရေနဲ့ ဆက်ဆံတာ ခံရတာ ခွေးကိုက်တာထက်ပင် နာ ၏။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးပုံပေမယ့် ကိုယ်က အလုပ်ရှင်ပဲလေ။

"နေပါအုံး ... ရှင်က ကျွန်မကို ဒီလိုဆက်ဆံနေရအောင် ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာများ ထင်နေလဲ"

"ဒရိုင်ဘာလေ"

"ဒရိုင်ဘာဆို ဒရိုင်ဘာလေသံနဲ့ ဆက်ဆံလေ၊ ကျွန်မက ရှင့်အလုပ်ရှင်ဆိုတာ သိရဲ့ လား"

"ဒီမှာ "

မိုးထက် ရေပုံးကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး ခါးထောက်၍ ရပ်လိုက်သည် ။

"မင်းအမေနဲ့ မင်း ငါ ဘယ်သူ့အမိန့်ကို နာခံရမှာလဲ ပြော"

"ဘာ"

"မင်းအမေက ငါ့ကို မင်းနဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်မှာ စိုးလို့ တဲ့ "

"အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲ "

"ဆိုင်တာပေါ့"

ပိုးအိမ် မျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားလေ၏။

"မင်းကို ငါက ပြေလည်အောင်ဆက်ဆံရင် ရင်းနှီးသွားနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ဘယ်တော့မှ မတည့်လေကောင်းလေပဲ၊ ဒါမှ ငါလည်း အလုပ်မြဲမှာ "

ပြောပုံကလည်း ကြည့်ဦး၊ သူက မတည့်လေကောင်းလေဆိုတော့ ပိုးအိမ်ကပဲ တည့်အောင် ဖန်တီးရမလိုလို၊ ဝေးပါသေးတယ်၊ ဖေဖေကလည်း ဒရိုင်ဘာရှားလို့ ဒီလူ့ကိုမှ အလုပ်ပေးရတယ်လို့ ။ ပိုးအိမ်ကလည်း တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ပြီး ကားမမောင်းရဲတော့လို့ ပါ။

အရင်က ကိုယ့်ဘာသာပဲ မောင်းတာလေ။ အခု သူများကားကို နောက်ကနေ ဝင်တိုက်မိလို့ လျော်ရတာက တစ်ခါ။ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာလည်း မသေမှ ကံကောင်းမို့ကြောက်တာ ဖြစ်၏။

"ဒီကလည်း ရှင့်လိုလူမျိုးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ မျက်နှာတောင် သနသေးတယ်။ မလွဲသာ လို့ ဆိုတာ ရှင်သိထား။ ကဲ ... ကျွန်မကျောင်းသွားတော့မယ်"

"အဲဒါဆို ခဏစောင့်ဦး"

"ဘာရှင့်"

"ဒီမှာ ငါ့ကိုယ် ရေတွေ စိုနေတာ မင်းမတွေ့ဘူးလား၊ အဝတ်လဲဦးမှ ပေါ့ကွ"

"တောက်"

မိုးထက် တက်ခေါက်သံကို ကျောခိုင်းပြီး တန်းလျားဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ။ ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီလဲပြီး ပြန်ထွက်လာကာ မရွှေချောကို လိုက်ပို့ရာ၌ ကျောင်းရောက်သည် အထိ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ကြတော့။

"ဟော ... မိပိုး လာပြီ"

"ပိုးအိမ်"

ပိုးအိမ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ပိုးအိမ်အနားသို့ လျှောက်လာပြီး ...

"နောက်ကျလိုက်တာ မိပိုးရယ်"

"နောက်ကျဆို ဒရိုင်ဘာ အဝတ်လဲတာကို စောင့်နေရလို့ ဟေ့"

"ဟင်"

သရဖီနှင့် ကေသီဝင်းက ကားထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ ကားက ကွေ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေ သည်။ ။

"ဟဲ့ ... မိပိုး"

"ဘာလဲ"

"နင့်ဒရိုင်ဘာက ခန့်ခန့်ချောချောကြီးပါလားဟ"

"ဘာ"

"ဟုတ်တယ်ဟ၊ ချောတယ်နော်"

"ဘာချောတာလဲ ဒီလောက် စိတ်ပုပ်တဲ့ သူကိုများ "

ပိုးအိမ်က ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောပြီး ထွက်သွားလေလျှင် သရဖီနှင့်
ကေသီဝင်းက ပြေးလိုက် လေ၏။ ပိုးအိမ်က အဲဒီလို မိန်းကလေးလေ။
တော်ရုံလူကို အဖက်လုပ်တာမှတ်လို့ ။ ဒရိုင်ဘာဆိုတော့
သေအောင်ချော ဘယ်အရေးလုပ်ပါ့မလဲ။

"မိပိုး"

"မခေါ်နဲ့ "

"နင်မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူးဟာ၊ စိတ်တော့ မကောက်နဲ့ နော်
"

ပိုးအိမ်က လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာ တလွှားလွှားသွားနေ၏။

"မိပိုး"

"..."

"တို့ ကန်တင်းကို သွားကြမယ်လေ"

"..."

"နင့်ကို သတင်းကောင်းလေးတစ်ခု ပြောပြချင်လို့ ဟ"

"ဘာလဲ"

"ကန်တင်းရောက်မှ ပြောမယ်လေ"

"သွားမယ် ... လိုက်ခဲ့နော် သူငယ်ချင်းလေး"

"လာပါဟာ ... လိမ္မာပါတယ်"

နှစ်ယောက်ဆွဲခေါ်လေသဖြင့် ပိုးအိမ်ပါလာခဲ့တော့သည် ။ တကယ်
တော့ ပိုးအိမ်စိတ်ရင်းလေး မဆိုးပါဘူး။ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ ဟိုလူနဲ့ မပေါင်း

နဲ့ ။ ဒီလူနဲ့ မတွဲရ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ်နေရတယ်။
တော်ရုံလူက သမီးလေးနဲ့ တွဲသွားဖို့ မတန်ဘူး၊ သမီးလေးကို မေမေတို့
က ရွှေလိုဥထား တာ။ သို့လော သို့လောတွေနဲ့ ကျပ်မတ်တဲ့
ပုံစံခွက်ထဲမှာ ။

နားရည်ဝ ကြိမ်ဖန်များ လာတော့ ...

မိခင်ရဲ့ အလိုကျ၊ ချစ်ပိုးအိမ်ဆိုတာ မာန မင်းသမီးလေးဖြစ်လာခဲ့သ
ည် ။ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်လာ တဲ့ မာနမင်းသမီး မဟုတ်ဘူး ဘဲ ဆိုပါတော့။

"ကဲ ... ပြော နင်တို့ ပြောမယ့် သတင်းကောင်းဆိုတာ"

"အေးဆေးပေါ့ မိပိုးရဲ့ ၊ စားစရာတွေ အရင်မှာ ပါစေဦး"

"မှာ ... မှာ "

"ဟဲ ဟဲ အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်မှာ လေ"

"ဘာဆိုလဲ၊ သူများ အတင်းတုတ်မှာ ကိုများ ငါမသိတာ မှတ်လို့ "

"ကောင်းသောအတင်းပါဟ"

ပိုးအိမ် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ချိန်မှာ ပဲ ဝိတ်တာလေး
ရောက်လာသဖြင့် စားစရာတွေ မှာ လိုက် ကြသည် ။

"မိပိုး"

"ပြော"

ကေသီက ပိုးအနားသို့ မျက်နှာကို တိုးကပ်လာကာ ...

"ဆေး(၁)က ကင်းလေ အရမ်းချောတာတဲ့ ဟ"

ပိုးအိမ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး ...

"နင်ပြောမယ့် သတင်းကောင်းဆိုတာ အဲဒါလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

"ဆေး(၁)ကို ရောက်ဖူးတဲ့ ကောင်မတွေက ပြောပြတော့ တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာပေါ့ဟာ၊ အခု တို့ ကျောင်းက မိန်းကလေးအချို့ ဆေး(၁)ကို ခြေသွားဆန့်နေကြတယ် ပိုးရဲ့ "

"အဲဒီအချို့ထဲမှာ ပါချင်လို့ လား"

"ဟုတ်တယ် ပိုးရေ၊ ကေသီရောဂါတက်နေတာလေ၊တက်ဆို အဲဒီကင်းရဲ့ သတင်းက မွေးနေ တာကိုး၊ ချောတာမှ မှန်နေတာပဲတဲ့ "

"နှာဘူးမတွေ"

ပိုးအိမ် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောချလိုက်၏။ ချောတယ်ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားသလို ရှိပေမယ့် မိန်းကလေးက သွားကြည့်ရမယ်ဆိုရင် မအောက်လွန်းဘူးလား။ မိန်းကလေးဆိုမှ တော့ မိန်းကလေးသိ ကွာကို ထိန်းရမည်လေ။ ပြီးတော့ ပိုးအိမ်ကလည်း ကွင်းမဟုတ်ပေမယ့် အလှထိပ်ခေါင်တင်ဒေဝီ တစ်ပါးပါ။

"နင်က ပြောအားရှိတာပေါ့ ပိုးအိမ်ရယ်၊ နင်ကိုယ်တိုင်က လှတာကိုး"

"မိကေနော် ... ရမ်းမလာနဲ့ "

"မရမ်းဘူး ... တို့ သွားကြည့်ရအောင်ဟာနော်"

"နိုးပဲ"

"မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ရုံလေးပါဟ"

"နင်တို့ ဘာသာ သွားပါလား"

"နင်ပါမှ တို့ လည်း မျက်နှာပွင့်တာလေ၊ လိုက်ခဲ့ပါ ပိုးအိမ်ရယ် ... နော်"

ကေသီနှင့်သရဖီက ချောလေတော့ ပိုးအိမ်က မူနေသည် ။ ကိုယ်က လည်း ကိုယ့်ဂုဏ်နှင့်ကိုယ် မို့ မာနက မလိုက်ချင်။ ဒါပေမဲ့ လိုက်လည်း လိုက်ချင်နေ၏။ ကင်းဆိုတဲ့ ကောင် ဘယ်လောက်တောင် ချောပြီး ဘယ် လောက်တောက် ထောလဲ သိချင်လို့ လေ။

"နင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီဝိုင်းကို တို့ ရှင်းမှာ မိပိုးရဲ့ ၊ သရဖီစကားကြောင့် ပိုးအိမ် ပြီးသွားကာ"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့"

"Ok ဒါဆို Let' go"

ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ပြောလိုက်သည့် ပိုးအိမ်ကို မသိမသာ မျက်စောင်း ထိုးကုန်ကြ၏။ ပိုးအိမ်က အဲဒီလို ဇီဝကြောင်တတ်သူပါ။
